

VEREGB JANKÓ

Ének a diákokról.

Delyhedzik a diák urti,
Egy kis gyenge bajuszt ereszt
S duzzadozó ereiben
A kakasvér pezsegni kezd;
Oda állit a lány mellé,
Csapja neki a nagy szelet
S mámorában szülőt, tanárt,
Tisztességet, mindent feled.

Akad aztán egy szülő, ki
Megunva a hercze-hurezát,
Tiszta szívvél, jó lélekkel
Fölemeli intő szavát . . .
De mi haszna, mind hiába.
Nem használ ma már a jó szó,
Férges már a gyermek-szív is,
A jó tanács: falra borsó.

Sőt mi több, az intő szóra
Fölförmed a diákgyermek
S *hírlap* utján nyilatkozik
És leczkét ad az öregnek . . .
Ordíts kapu, bámulj város!
Neki áll még feljebb, na mi!
Tojás akarja a tyukot
Emberségretanítani!!!

Jankó.

Felolós szerkesztő a laptulajdonos:
VARADY FERENCZ.

Megjelenik minden vasarnap.
Előfizetési ár negyedévre 1 forint 50 kr.
Egyes szám 15 kr.

Szerkesztőség és kiadóhivatal:
János-utca 8. sz.

Hirdetések igen előnyös áron vétetnek föl.

NEM HAGYTÁK MAGUKAT LEPIPÁLNI.

(Vége.)

Amint gyertyát gyújt a jegyző, meglepi a három szalmazsák.

— Mi ez? szól békétlenkedve. — Hát senki sem volt itt ágyvetés végett? Nem látott, Szalóki, senkit?

— Dehonnem, — mond Szalóki — egy „személy“ kétszer is járt az ajtón, de a fránya tudja, mit akart!

Pogácsás fölébredvén, mondja:

— Miért nem eresztette be, koma?

— Hisz a szobaleány volt! — mond a jegyző.

A jegyző csengetésére a szobalány tisztába huzott paplannal s lepedőkkel rendbe szedi mindhárom ágyat. Szalóki és Pogácsás levetvén csizmáikat, lefeküsznek.

Reggel a hauszknecht kopogtatására a jegyző felébredvén, kinyitja az ajtót. A pár czipőt hóna alá vágva a hauszknecht, egyik-egyik kezében viszi a hájas csizmákat is. Mikor Szalóki felébred s öltözködni akar, látja, hogy a csizmája nincs, Majd halva rogy le. Pogácsás is fölegyenesedik s szól:

— Hát kedet mi találta?

— Nem elég a tennap esti, most újabb baj! micsoda szégyen! — mond Szalóki — A csizmám, a csizmám!...

Pogácsás is nézi a magáét:

— Tyhű, az arkangyalát! az enyém sines. De nézze ked, koma! még a jegyző czipőjét is elvitték. (A jegyző alszik.) Na, e kellett! Mehetünk a miniszterhez mezétláb, — mond Pogácsás.

— Jobb lett vóna nekünk sohse látunk ezt a csuda Pestet! — felel Szalóki.

— De én gondoltam egyet. — Mond Pogácsás.

— Ha felébred a jegyző, talán ő is helyben hagyja. Tudja ked, koma! láttam én tennap egy bót előtt olyan czipőket, mint a jegyzőé. Ő ott kap ujat, mi meg elmegyünk mezétláb s megmondjuk a miniszternek, hogy nekünk addig nem lesz csizmánk, míg Garéban vásár nem lesz, ott fogunk majd venni. Majd tán annál inkább megadja a vásárt.

Erre a jegyző nagyot horkantva, mint egy ébredő szól:

— Mi az?

— Mi ám! — felel Szalóki — jobb lett vóna elaludnunk örökre. Ilyen szégyen! Nem elég a tennap esti: még az kellett, hogy a csizmánkat is ellopják. Hagyján a többi, de a szemem kiég szégyelletemben, hogy mezétláb kék haza menni. Mit szól a falu?! Jobb lett volna vakon születni, mintsem ezt a csuda Pestet meglátni.

— Hát az én czipőm?! — kérdi a jegyző.

— Az is elment a mi csizmánkkal. — Felel Pogácsás.

— Én csak valahogy elleszek, — szól a jegyző — mert a táskámban van még egy pár czipő; hanem kigyelmetek?

— Mi elmegyünk mezétláb. — Mond Pogácsás.

— Jobb volna nekünk a világból elbujdosni. —

Felel Szalóki.

A jegyző mond:

— Szabassanak maguknak csizmát.

— Ugy ám, ha vóna valami alkalmas csizmadia. — Felel Pogácsás.

— De meg mikorra lesz kész? — kérdi Szalóki.

— Két-három nap alatt. — Mond a jegyző.

— Addig tokajit is iszunk még. — Mond Pogácsás.

— Dugujjon be a gégém, ha én valaha még tokajit iszom! — Felel Szalóki.

— De hát mit is csinálnak most? — kérdi a jegyző.

— Hát úgy kimegyünk Pestből, mintha itt se lettünk vóna! — Felel Szalóki.

— Majd szólok én itt a vendéglő-tulajdonosnak — mond a jegyző. — Nézzen ki Pogácsás, nyissa ki az ajtót s ha lát valakit, kérdezze: hol a tulajdonos?

Pogácsás kilépve az erkélyre, lenéz s alig pár másodperc múlva beszalad s szól:

— Láttam, láttam...

— Mit látott ked? — kérdi Szalóki.

— A csizmámat! — felel lélekszakadva Pogácsás. — Amint kinéztem, ott egy feltürt ingujju suhancz... jaj, ki sem tudom mondani...

Erre Szalóki is kilép s rögtön visszaszalad:

— Koma! az én csizmám a másik suhancz nál.

Mindketten kilépnek s visszaszaladnak s mond Pogácsás:

— Koma! látta, amint egyik suhancz a másikat ijesztgette a csizuaánkkal s mondta: Megezz a mumus?

Kevés idő múlva a jegyző czipőjét a két pár csizmával együtt felvitte a hauszknecht. Amint belépett, illedelmesen jó reggelt kívánt s többet nem szólva, távozott.

Szalóki, hogy még egyszer csizmáját meglátta, örömeben egy szót sem tudott szólni.

Pogácsás csak annyit mondott:

— Bizonyára megtudták, hogy a miniszterhez akarunk menni, azért subiczkolták ki a csizmánkat.

Felöltözés és reggeli után megindul a küldöttség a miniszterhez.

A jegyző megmagyarázta Szalókinak és Pogácsásnak, hogy a lánczhidon átmelve, a túlsó végén várakozzanak. De a hid végétől el ne menjenek. Ő meg propelleren kelt át a Dunán a Rudas-fürdőbe s egy-két barátjánál tett látogatást.

A két atyafi reggel 7 órától 10¹/₂ óráig várt a hid végénél. A hányan jöttek és mentek mindegyiktől „szerencsés jó nap“ kívánása után megkérdezték:

— Kérem az urat, nem látta a mi jegyzőnket?

Egyik: „Tudom is én, ki a maguk jegyzője!“ — a másik: „I' vász net“ szavakkal, a harmadik szótlannul ment tovább.

E gorombaságokat sem Pogácsás, sem Szalóki nem felejtheti.

A jegyző gondolván, hogy most már lehet indulni a miniszterhez, — felmenté őket a várakozás alól, s vezeti őket a miniszterhez.

A kérvény beadott. Nem tellett bele több fél évnél, Szalóki és Pogácsás a garéi első vásárbán egy pecsényés sátor alatt éppen arról beszéltek, mennyibe került nekik a vásártarthatás, — most már mint nászok ittak, éltetvén a minisztert. A sátor előtt pedig Szalóki Pista és Pogácsás Julis, mint jegyesek rakták a kállai kettőst.

A szellemes Andrássy.

A most folyó delegációk alatt történt. Andrássy Gyula gróf találkozott egy ellenzéki delegátussal, akit nagy örömmel üdvözölt.

— Hogy érzi magát?

— Örülök a delegációnak — felelte az udvarias ellenzéki férfiú — mert alkalmam van viszontlátni exczellenciádat.

Andrássy mosolygott, megcsiptette monokliját, beletekintett az előtte fekvő törvényjavaslatba s aztán így szólt:

— Igen köszönöm, de azt hiszem, hogy ez az öröm mégsem ér meg — ötven milliót.

Hathatós fenyegetés.

Szűlja a parasztasszony urát, hogy egyebet sem tesz, mint hogy a kocsimában dőzsöl. Kifakad a paraszt:

— Hallgass el anyjuk, azt mondom, mert tüstént a szádba ugrom s ott járom el a cepperpolkát!

Nem ér rá.

— Hogy vagy, pajtás?

— Nem tudom: annyi a dolgom, hogy nem érek rá megfigyelni magamat.

Családi idyll.

Nő: Ugy hallom, hogy te minden asszony után futkosol.

Férj: Csalódom édesem.

Nő: Igazán?

Férj: Mert én csak a szép asszonyok után futkosom.

Katonásan.

Úr asztalához járult az obsitos katona, azonban a nagy tolongásban nem jutott neki kenyér, már a bort nyújtja a lelkész, midőn ez Stellungba teszi magát s szól:

— Jelentem alásan vitéz főtisztelendő uram, még kenyeret nem fasszoltam!

Vizsgálaton.

Tanár: Mire használják nálunk a kényszerzubbonyt?

Orvosnövendék: A kényszerzubbony nálunk örülteknél alkalmaztatik.

A régi jó világból.

Jegyző: (Olvas az ujságból) . . . Kossuth villát vett magának.

Pál gazda: Szegény, ha tudnám, hogy hol van, küldenék neki czifra kanalat meg bicskát is, hadd emne már becsületesen

A szabolcs-bányatelepi pógár.

— Hát kend embör mire nizi az Isten derága napyát, hogy velágos nappa löfekszik az ágyba?
 — Mán honne fekünnék le, a mikó rosszú löttem.
 — Ugyan mi taláta kendet, mitül lett kend rosszú?
 — Hát azt hallottam, hogy a tanétónk országgyűlési képviselő akar lönni!

Nem lesz előadás.

Mathesist magyarázott a tanár. A sok ákombák czifra jegyek nem fértek a meleg vére fiatalok fejébe. Egynek a természete különösen undorodott ezen eget, földet kikalkuláló tanulmánytól: többekkel együtt kiállitják a táblához. A tanár felad egy kaeskarings problémát, hogy fejtené meg, — az inkább fejtett volna egész napon át malomkövet.

— Hát Dongó, — mondja a tanár úr — tegyen úgy, mintha maga volna a tanár, ne confundálja magát . . .

Dongó odafordul társaihoz s kiegyenesítvén derekát, szigorú hangon szól:

— Hazamehetnek, ma nem lesz előadás!

Csak a sort hibázta el.

Egy kántor a múlt husvéti öntözökés közben anynyira elázott, hogy még a reggeli templom előtt el-

nyomta a buzgóság; nem sokat tördölve a harangoztatás idejével, szobájában hortyogott. A tisztelendő ezt észrevevén, a kántorhoz ment s az alvót addig rázta, míg szemét fölnyitá s ekkor szólt hozzá a tisztelendő:

— Keljen föl kend mindjárt, ördög szánkázék kenddel!

— Et cum spiritu tuo! (és a te lelkeddel) — énekelt rá álmosan a kántor.

A társalgó szobában.

— Olvasta uram a diák-gyerekek nyilatkozatát a „Pécsi Hírlap“-ban? Megmentették a gimnázium becsületét!!!

— Nem értem, mint lehet, hogy nem az igazgató ur nyilatkozott?

— Hja uram, az igazgató ur nagyon el van foglalta. Az iskolaszéki tagságról is leköszönt, mert minden idejét igénybe veszik a — szőlőmunkálatok!

A katona-életből.

— Du mistfich! du lump! Nem dutsz te gataná-san gilélni? Nem gatana faty te, hanem gutja! Há?

— Igen is, jelentem alásan, kutya-vagyok.

— Annál is rosszabb! Landsturm! Népfelgele!

Népfölkelők.

Tiszt: Kökényesy ur! Ha háborus időben megtámadná egy szakasz lovas, mit csinálna?

Népfölkelő: Hát még jó messziről kiválasztanám, hogy melyiknek van a legjobb lova; azt lelőném, fölugranék a lova hátára, aztán a többit úgy ott hagyom, mint szent Pál az oláhokat.

Tiszt: Bárdos ur! Megismerné a muszkát?

Népfölkelő: Óh, hogyne! Hiszen nagyon szeretem. Többször ettem már a koresmában. Kitűnő hal. Nagyon jól lehet rá inni!

Tiszt: Rozenbaum ur! Mire való a bornyu?

Népfölkelő: Ha jú khüvér, hát elodni.

Az ügyvédnél.

— Akkor, midőn örökösödési pereimet ügyvéd urra bízam, szives volt figyelmeztetni, hogy semmit se tegyek az ön tanácsának előleges kikérése nélkül.

— Úgy van kisasszony, én erre jóakarattal figyelmeztettem.

— Én tehát kérem, legyen szives nekem tanácsot adni: vajjon *beoltassak-e magamba a himlő ellen?*

Én nem ettem rá gyufát!

Meggyuladt a falusi paraszt gazdában a papramorgó. Mikor annak módja szerint eloltották benne, az odacsődült néptömeg közt levő lelkész korholja az atyafit:

— Hát kend disznó, minek iszik annyi pálinkát, hogy meggyullad benne

— Instálom alásan. — felel az élő Aetna — én nem tudom, micsoda gazember gyújtotta meg bennem, mert én nem ettem rá *gyufát*.

Másként beszélne.

— Nem, édes barátom, én a halálítéletnek ellensége vagyok, mert nem tartom összeegyezőnek a mai fölvilágosodott és humánus kor szellemével. Én határozottan a halálbüntetés eltörlése mellett vagyok!

— Én meg az ellenkezőjét állítom s meg vagyok győződve, hogy ha önt ma egy rablógyilkos megölné, hogy ön holnap már egészen másként beszélne!!!

Poetica licentia.

Egy hírneves francia költő 78 éves korában vett nőül egy 18 éves hajadont s midőn e miatt megjegyzésekkel illették, így felelt:

— Hja, barátaim! ez poetica licentia.

A mai anyák.

— Kezét csokolom naescsága, itt az orvos, eljött a kis ifjurat megnézni.

— Jól van, vezesd csak a gyermek-szobába. Aztán máskor ilyesmiért ne háborgass a levélírásban!

— De kérem naescsága, a baromorvos is itt van, hogy a kis pinesit megnézzze.

— Az is itt van? No akkor *rögtön megyek!*

Ő sem szereti.

A tiszteletes urat sehogy sem kedvelték hallgatói. Fiai sürgették: mondjon le állásáról, van már miből elnie, látja, senki sem szereti.

— Hát azt gondoljátok, — viszonz az öreg — hogy én szeretem őket?

Meggyőző érv.

— Kérdezze meg csak uram, barátómet, hogy *milyen hü* tudok én lenni; *ő ismeri valamennyi viszonyomat.*

Ez is szójáték.

Egy társaságban a magyar nyelvről lévén szó, valaki azt jegyezte meg:

— Mily kár, hogy a magyar nyelvben alig van egy pár szójáték; míg a német e tekintetben oly bámulatosan gazdag.

— Hja! barátom, ez onnan van, — felel nekik — mert a magyar nem szokott szavával játszani.

SPORT.

— Jó napot adjon Isten! Amint látom, az urak mind puskások, osztán hát szeretnek lüdüzni; ha együnnének, évezetném én magikat egy hejre, ott lehetnéláni.

— Szivesen megyünk, hová öreg?

— Hát a fiainak van egy harapós kutyája, *azt kéne agyon lüni.*

EGYMÁS KÖZÖTT.

— Hallom, hogy megházasodol és asszonyt viszesz a házhoz.

— Hogyha elmegy az eszem s megházasodom, akkor is *leányt* fogok haza vinni.

A nagy baj.

Kedvesemnek piros arca
Savó-szinre változott ma...
En istenem, mi érhet,
Hogy egy nap így csúfítá tette?!
Talán meghalt jó mamája
S jussocskát nem hagyott rája?
Bíz ez baj vón', szörnyű nagyon,
De azért én el nem csapom.

Vigasztalom, ám hiába,
Pityergésre áll a szája...
Kérdésemre mélyen hallgat,
Sőt kis szobájába baktat.
Azt se mondta: Isten veled!
Mélyen lesujt e viselet!
Baja okát ki kell tudnom,
E gondolat nem hágy nyugton!

„Szobaleány, jöszte ide,
Urnéd baját mond izibe!
Egy uj tizes úti markod,
A valót ha nem tagadod.“
A szobaleány egyet kacshint
S egész közel magához int:
„Baja az, hogy — meg ne rója! —
Elfogyott pirosítója.“

Menyus.

Wie heist?

Doktor: Nos, mi baj? ki a beteg?

Máme: Herr dakter, nissen a fiamnak van erús rheumatisches leiden, nem tudja alodni!

Doktor: Vegyen neki *Jäger* ruhát!

Máme: Wie heist?! Hodjan lehet? hiszen tudja a herr dakter, hodj ű szalgál a *hanvédoknál!*

Mákvirágok.

— A jelenkor életkörtéből —

Diák-uzfi: Óh nagysád! az itteni klíma elhervasztja szerelmünk nyíló virágait. Szökhünk Amerikába!

Bakfis: Tud'a is maga merre van Amerika?

Diák-uzfi: Hogyne tudnám, hát arra Rácsváros felé.

Bakfis: De pénz is kell ám az utra.

Diák-uzfi: Majd kikérem a mamától az apai örökségemet.

Bakfis: Én meg a hozományomat.

Bakfis: Taj de gyönyörűen nyilatkoztak. Tudja az a babér annyira meghajtott, akarom mondani: meghatott, hogy meg sirtam is.

Diák-uzfi: Kegyel sirt?! Óh drága lélek, engedje meg, hogy én is sírjak.

Bakfis: Óh csaki sírjon, a sírás meghönggyebbit.

Diák-uzfi: Adja hát kérem kölesön a zseb-kendőjét.

Diák-uzfi: Nos mit szól drágám ahhoz a cserép virághoz, a melyet a Nácztól küldöttem? Ez volt a Nowotarszkinál a legszebb virág.

Bakfis: Köszönöm, köszönöm. Nagyon szép, de alaghanem a mamájától csiffentette.

Iluska és Rolácska.

Ilus: Taj csicsám, gyere holnap hozzánk szononáta, a szomszéd diákok is ott lesznek.

Rola: Nagyon félek a sok bemutatástól.

Ilus: Tudod mit, jöjj a bemutatás után.

Sétaközben.

— Hogy tetszett önnek miss Leona, mint Vénus?
— Nem Vénus az már, uram, hanem *vén hus!*

Miss Leona és a koffer.

Megesett az eset, hogy csütörtökön miss Leona, amint a „Vadember“ vendéglőből, hol szállva volt, a „Hattyu“-ba hozatta magát fiakkeron az előadásra, a kocsin találta felejtteni a kofferjét, melyben trikói s egyéb készletei voltak.

A kocsis a lovak közé vágott, elhajtattott s a koffer röpiült; Miss Leona pedig fölérvé a „Hattyu“-terem öltözőjébe, észre vette a szörnyű hiányt.

Lőn elkeseredett hajsza, tüvé tették a boldogtalan fiakkerest, mert a koffer nélkül nem léphet föl Miss Leona.

Míg a hajsza tartott, a bűvész állt elő kóklerségeivel.

— Ime uraim, az eltűnt forintot elő fogom varázsolni.

Deklamál nagy tüzzel, mire a közönség közül odaszól valaki:

— Jobb lesz varázsolja elő a koffer!

Fiatal óriások!

Nyilatkozat

a „Pécsi Hírlap“-ból.

... Babér! diadalmas zászló! koszoru! szuró tövis! éles kritika! gyenge ellenfél! diadal! szegénységi bizonyítvány! művelődés istennője! forró-láz! hirnév! sár! igazság! szeretet! lázas logikus! gimnáziumi tanuló! mesterlegény! mindegy! költői phantázia! tetőpont! jutalom! érdem! tücsök! bogár! szeg. fűszeg, bors, vöröshajma, foghajma, koriánder és majoránna. Jó, hogy nem minden szó talál hitelre!

A főgimnáziumi VIII. osztály.

Nyilatkozat

a „Kis Lap“-ból.

Mi isz ejtölezi töteleszedütnet tajtjut, hod nyijattozunt mejt nem hadhatjut a becsületbeji szennyet madunton szájadni. Titéljüt maduntnat, hod bennütnet hijlapilad lecztéztetni meljemet. Ajávájó toholmány mindaz, a mit a lapban az a bizonyos nyomolult szülő mi lólunt állított. Idaz ugyan, hogy mi is tiséldetjüt a jányotat az utczán, a menyiben eddütt medütn istojába; mindazonáltal félfiás eléllel tijtatozunt a vatmelő és daz támadás ellen, melt mi a haza leendő oszlopai a midőn a jányotat istojába tiséldjüt s vejüt enyeldütn, csupán lovadias tént gyatulunt. A tinet nem tetszit, teden lóla — maj mi isz ott jeszünt!

A tisedodvodásot.

Mikor jó az utánzás.

Egy eredetiségéről és utánzási tehetségéről ismert színész a kávéházban, hová rendesen járt, épen valakit utánzott, miáltal a hallgatóságot rettentő kacajra indította.

A kávé, vendégeinek homéri kacajja által oda-csalatva, együgyü arczkifejezéssel közeledik a művészhez s annak fülébe súgja:

— Báresak ön ittlétében azokat utánozná, a kik kontójukat rendesen megfizetik.

Jól distingvált.

Nagyon szép nyár volt. A falu népe izzadt a mezőn a munkától. Elérkezvén az ideje az esteli harangozásnak, a harangozó ment harangozni. Utjában találkozik egy kaszakerülővel, ki ily szavakkal állja utját:

— Soh'se bántsa kend ma a harangot, úgy sem hallaná senki, minden ember a mezőn van: jobb ha bejő velem Iczikhez egy pohár borra.

— Én elhiszem, hogy senki sem hallja, ha harangozom: de ha nem harangozom, tudom sokan meghallják.

Megtanulhatta.

Uró: Tud maga banni a gyermekekkel?

Dajka: Óh, hogyne tudnék, kérem alásan, hiszen legközelebb is 15 évig voltam egy gyermek mellett.

IRODALOM.

A „Pesti Hírlap“-ot, mely kétségbevonhatlanul a legértelmesebb lap, ajánljuk a magyar olvasóközönség figyelmébe, annál is inkább, mert a világhírű francia regényíró Zola Emil legújabb regényét, mely ápril hó elejétől kezdve „La Terre“ (A föld) cím alatt a „Gil Blas“ párisi napilap tárczájában fog megjelenni, a „Pesti Hírlap“ e francia lappal egyidejűleg fogja közölni a jövő évnegyeden át. Hogy a „Pesti Hírlap“ minden száma a legérdekesebb és változatosabb közlemények tárháza, azt — tekintve a lap közkezdveltségét és nagy elterjedését — mondanunk is fölösleges. Egyszerűen utalunk ama körülményre, hogy rendes heti zenemelléklete s négy melléklapja (Házi Tanácsadó, Gazdasági Ujság, Kertészeti Ujság, Tanügy) untkummá teszik a magyar napisajtó terén s bár naponként 16 oldalon és már fölívágva jelenik meg, oly rotációs gépen kiállítva, mely óráként 15—20 ezer példányt nyom ki, ára mégis a legmérsékeltőbb: egy óra 1 frt 20 kr., negyedévre 3 frt 50 kr., mely előfizetési összeg a „Pesti Hírlap“ kiadóhivatalához (Budapest, nádor-utca 7. szám) küldendő, honnét levelezőlapon kifejezett óhajra mutatványszámokat is küldenek egész hétig ingyen és bérmetve.

HIRDETÉSEK:

EQUITABLE

az Egyesült Államok életbiztosító társasága New-York-ban
Alapított 1859-ben.

Biztosítási állomány 1886. december 31-én 1,747.000.000
márka.

Az új felvételek kitétek:

1784-ben	1885-ben	1886-ban
360.000,000	408.000,000	474.000,000

Az ősszalap emelkedett 1886. január hó 1-től 1887. jan. 1-ig 272.000,000 márkáról 321.000,000 márkára.

A tiszta nyereségtöbblet 1887. január hó 1-én 680.000,000 márkát tesz ki és a múlt évhez viszonyítva 130.000,000 márkával emelkedett.

Tőkebefektetések Európában 16.000,000 márkán fölül. A kötvények 3 év múlva kifogásolhatlanok. Minden kötvény visszavásárlási és leszállítási joga 3 év múlva. A 100.000 dollárból álló részvénytőke alapszabályszerűleg csak is 7% kamatoztatik, az azon felüli sok millióra rugó nyereség kizárólag a biztosítottak javára esik.

Aligazgatóság Magyarország részére:

Budapest, Andrássy-út 12 sz.

Főgynökség Pécsen: Molnár M. úrnál.

Olvasóink figyelmébe ajánljuk azon rendkívüli gyógyeredményt, mely Meissner gyógyszerész **tyúkszem-tapasza**

által (a m. kir. országos egészségügyi tanács által megvizsgálva) tyúkszem, szemölcs, bőrkeményedés és daganatok ellen eléretett.

Ó-Becse, 1887. január 19. Kérek az ön által hirdetett tyúkszemtapaszról Kíváncsi vagyok, vajjon az eddig minden gyógyszernek ellenálló tyúkszemeimről megszabadulok e? Tisztelettel **Med. Dr. Kiss György**, kor. ar. érdem-kereszt tulajd.

O-Becse, 1887. február 12. ... Ehez járultak kegyetlen fájdalmas tyúkszemeim. Önnek szerezni által **elmultak**. Jó lélekkel ajánlom bárkinek. **Dr. Kiss György**.

Ecska, 1887. február 8. A tyúkszemtapasz a tett ajánlatnak nem vált szégyenére; sőt mondhatom, hogy ily eredményt tőle korántsem vártam, most a szer felének megtakarításával tyúkszemeimről megmentve vagyok. Honfiumi tisztelettel **Kelemen István**, urad. ispán.

Rakovicza, u. p. Buziás, 1887. február 5-én. Nem mulaszthatom el, hogy hála köszönetemet ki ne fejezzem a nekem küldött Meissner-féle tyúkszemtapaszért. Vagy nyolcz éve, hogy tyúkszemfájdalmat érek és ez idő alatt siker nélkül használtam mindenféle tyúkszemtapaszt és kenőcsöket. Most azonban a Meissner-féle tyúkszemtapasz **hat napi használata** után képes voltam **négy tyúkszemeimet** minden fájdalom nélkül eltávolítani. Tisztelettel **Popovic E. Livius**, állami tanító. — 1 frt 15 kr.

Érsek-Ujvár, 1887. január 29. Küldjön utánvéttel a híres Meissner-tyúkszemtapaszról, melyet mindenütt dícsérnek. Mely tisztelettel **Malinczy József**.

Temesvár, 1887. február 12. — Szelvény 1 frt 15 kr. A küldött doboz tyúkszemtapaszért, mely minden várakozást túlhaladva kitűnő. **Reviczky Urb.** m. k. pénzügy. hivatalnok.

Pozsega, 1887. február 21. Szelvény 1 frt 15 kr. A tyúkszemtapasza kitűnő szolgálatot tett, küldöm az árát. **Jovanovic A.**

Szétküldetik naponként Meissner gyógyszerész központi raktára által (Pécssett, Mór-utca) mely 1000 db. cs. és kir. aranyat fizet annak, ki bebizonyítani képes, hogy fenti nyilatkozatok bármelyike hamis, vagy költött, avagy a fenti czég rokonaitól származnék. Kapható Pécssett **Sipócz István** gyógyszerésznél.

!!!Háboru!!!

a nyakbántalmak és beteg tüdőnek!

Ez évek óta ismert s díjjal jutalmazott

Egger-féle mellpasztillák

sikeresen küzdenek köhögés, nyakbántalmak, rekedtség, tüdőhurut és nehéz lélekzet ellen, és kétségkívül a legbiztosabb szer mell- és nyakbántalmak ellen

Ezen kitűnő hatású mellpasztillák skatulyákban á 25 és 50 kr-ért **Pécssett**: Kovács Mihály, Sipócz István, Göbel Kálmán, Zsiga Lajos és ez irgalmasok gyógyszerertárában; **Eszéken**: Dávid Gyula, Dienes I. C. és Gobetzky F. gyógyszer; **Villányban**: Csathó Gyula gyógyszerertárában.

A ki kétségben van a felett,

hogy a hírlapokban feldicsért gyógyszerek közül melyiket használja betegsége ellen, az írjon egy levelezőlapot Richter kiadó-intézetnek Lipcsébe s kérje a „**Betegbarát**” című röpiratot. E könyvecskében nemcsak a **legjobbakkal bizonyult háziszerek** vannak részletesen ismertetve, hanem

betegségekről szóló jelentések

is olvashatók. E jelentések mutatják, hogy igen sok esetben egy egyszerű háziszere is elegendő arra, hogy még a látszólag **gyógyíthatlan betegség** is szerencsésen elhárítható. Ha a betegnek a megfelelő gyógyszer rendelkezésére áll, akkor még súlyos baj esetén is gyógyulás várható, s ez okból egyik betegnek sem kellene a „**Betegbarát**” megrendelését elmulasztani. E figyelemreméltó könyvecske segélyével sokkal könnyebben választhatja meg a szükséges gyógyszert. A röpirat megküldése a megrendelőnek **költségébe nem kerül**.

A Forti-féle sebtapaszról.

Ezen általánosan kitűnőnek elismert gyógytapasz rendkívüli gyógyereje, oszlató, érlelő s fájdalomt csillapító hatása által leggyorsabb, legbiztosabb s egyszerűs mind gyökeres gyógyulást eszközöl különemű bajokban. Ily bajok a torokgyulladás, légesohurut, bőrké barnaság, hátyás-gyök (Croup Angina), mindenemű megsértések, harapás, szúrás, vágás vagy égés által tanátható sebek, megforrások, darázs- vagy méh-szúrások, bujassenyves és egyéb kórok fekélyek, zuzatások (contusio) meglepő gyors fájdalomcsillapítás-al, — rögzött daganatok, glümók, rájogok (fogtályok is), pokolvar, carbunculus, pustula maligna, megkeményedések, zenyvedések, vérdökések, minden nitgybetegségek, görvényes fekélyek, ragydanat, ujféreg, szájka, darázs vagy méh túlnakja csupán ezen tapaszunk rövid idej használata folytán annyira előlünk, hogy azután a testből közönségesen szabad kézzel, sebészeti műtét és fájdalom nélkül, könnyen kihúzható, mire a seb gyógyulása gyorsan bekövetkezik. **A csomagok ára a kisebbekben 50 Kr., a nagyobbaknak 1 frt.** használati utasítással együtt. Postán küldve 20 kral 15bb.

körömfolyás, körömméreg, vadhus, tagszivaes, esontszó, kifézetés és megrándulások, helyi esz, továbbá a szülés utáni lábségek és daganatok, fájós, fekélyezett vagy már genyes női mell, — sok nő már csirában volt emlőráktól — a különben elkerülhetetlen életveszélyes sebészeti műtét mellőzésével — egyedül ezen jeles sebtapasz használata által menekült meg. A fül-nyílás, nemkülönb a torok-mondolák gyuladása nál határozott szolgálatot tesz. — Hólyag-tapasz vagy mustárliszttől borogatások után használva, méltán valóságos enyhisernek nevezhető, minthogy nem csupán enyhítést szerez, hanem mivel inkább a beteg káros fájdalmaitól azonnal tökéletesen megszabadítja. Végre a testbe teljesen belemélyített bármennyű elvashat az ember.

Tekintetes Úr! mélyen tisztelt férfit! Ön nagybecsű és a szenvedő emberiségnek oly kiszámíthatlan előnyt biztosított tapaszt megkaptam, sietek Önt tudatni, mikép Prázer Béla nagykanizsai gyógyszerész úrral a tapasz árulása végett értekeztem, ki is hajlandónak nyilatkozott a bizományosságát elvállalni, szerintem lehetséges volna azt neki azonnal küldeni és vele üzleti összeköttetést nyitni, — ezt annál inkább is kívánom, mert ott hiszem, hogy nagyobb kelendőségnek fog örvéndeni, mert igazán megvallva, a tapasz megbeszélhetetlen oly házi kincs, melyet mint nélkülözhetlent, mindenki háznál tarttat, én már számosak baján ennek segélyével segitettem, a számok közül csak azt említem fel.

Az eszteregnyei bíróné atig 3 hetes eseesemőit a halál elragadta, a különben jól táplált anya emlőiben a tej gyulladást idézvéen elő, már e szegény anya negyed napra oly lázas állapotba jött, hogy sem éjjel, sem nappal egy perczet sem volt képes nyugodni, már-már a kétségbe-esés örvényének szélén állt, midőn esetlegesen a sors házához vitt, hol értesültem e borzasztó fádalom, szóval e kinos állatotról meggyőződtem, eszenbe jött Önnek tapasza, férjével azonnal Kanizsára rándultam, a szenvedő asszony részére a tapaszt megvettem, azt rögtön kiküldöttem, utasításom folytán azt felrakták és képzelve el a hallatlan eredményt, a nő még azon éjjel több óráig aludt és harmadnapra már csak az anyai emlő a gyuladának homályos jelei látanak, így e szegény nő az Ön kitűnő tapasz- folytán nemcsak a borzasztó szenvedéstől, de attól is, hogy a nő egyik kellemétségét képező emlője kifakadástól, ezzel a kisebbedéstől megmentetett.

Volt eset egy igen tisztelt és becsült urháznál, hol szinte a nő hal közén sürülést kapott, — a gyulladást az orvosi segély nemhozta eloszlatta volna, sőt az a seb továbbterjedése es erősebb gyuladása által mindez nagyobb és nagyobb aggodalmat idézett elő, míg végre az Ön tapasza itt is a leghatározottan működött, a gyuladást, ezzel a lázt is eloszlatta, nálam igen természetes, hogy folytán a háznál kézen van, mihelyt elfogy, azonnal más rendeltek, természetes, hogy többnyire csak a szenvedők közt osztatik ki, míg nem tudják elegendőleg a jut-konyságot megköszönni. Tisztelettel maradván a tekintetes urnak kész szolgálata, Nagy-Kanizsa, június 17-én, 1876 **Kovács szolgabíró**, s. k.

Központi küldeményező raktár Budapesen: Török József gyógyszerész úrnál, király-utca 12. sz. Továbbá kapható vidéken minden nagyobb város gyógyszerertárában. Pécssett: Sipócz István gyógyszerertárában. Ezen kitűnő hatású, nem elege a, ajánlható gyógytapasz készítője Forti Laszlo. Budapest I. Nandor-utca 1 sz.

20. sz. (24—24)